

15 лютого – День вшанування учасників бойових дій на території інших держав

НА ЧУЖІЙ АФГАНСЬКІЙ ВІЙНІ

24 роки відділяє нас від того часу, коли батьки й рідні тих, кому випало служити в Афганістані, щовечора з тривогою вдивлялися в екрани телевізорів, слухаючи новини. Однак, через цензурні рамки почути правду про маловідому війну тоді було практично неможливо, тож основна інформація про тамтешні події йшла не через пресу, а з розповідей тих, хто повернувся звідти. Нелегкі випробування війною, що тривала в Афганістані більше дев'яти років, пройшли і багато наших земляків, в душах котрих вона назавжди залишила свій глибокий слід. Пекло тієї війни довелось пройти й уродженцю с.Вичівка, а нині жителю Зарічного – 46-річному Володимирі Григоровичу Місюрі, який повернувся з Афганістану не лише з душевною травмою, а й інвалідом 3 групи з двома бойовими пораненнями.

Спочатку в долі Володимира все складалось якнайкраще: після закінчення Вичівської середньої школи, встиг попрацювати деякий час слюсарем та помічником комбайнера у місцевому радгоспі. Затим вивчився на водія у Дубровицькому ДОСААФ. А далі була армійська служба, на яку його призвали 14 жовтня 1984 року. Новобранця спочатку відправили до західних кордонів СРСР у м.Володимир-Волинський, а потім несподівано - у Казахстан, де він пройшов тримісячні курси молодого бійця. Коли ж після цього його перекинули у Термез – стало ясно, що попереду Афганістан. Так воно

димира поранило вдруге. Трапилося це під час його слідування з Хайротона.

Втім, ще рухаючись туди, їхня колона потрапила в засідку на гірському перевалі Саланг. Моджахеди підбили БТР, який йшов попереду автоколонни і, таким чином, заблокували її подальший рух. Другим за ним їхав "Камаз" Володимира Місюри, який з рештою машин опинився в пастці.

- Бачу попереду загорівся і зупинився підбитий бетеер, загоривши дорогу. Діватись було ні-

в'язку заповненим "грузом-300" (поранєними). Ледве ми піднялися в повітря, як "вертушку" обстріляли із "зеленки" душмани. Так влупили по ній, що аж обшивка полетіла. Ну, думаю, не добили "духи" на землі два рази, то в повітрі, гади, доб'ють... Але, слава Богу, кулі нікого з хлопців не зачепили. Велика заслуга в цьому була нашого пілота, який провівши маневр – два кола обльоту, вирахував звідки

інвалідності. Проте 20-річний інвалід без роботи не сидів – влаштувався водієм у Зарічний держлісгосп, де пропрацював більше десяти років. У 1986 році, йому надійшли одночасно дві його бойові нагороди: медалі "За відвагу" та "За бойові заслуги", які Місюрі на День Перемоги вручав в ленкімнаті лісгоспу тодішній райвоенком Головка. Має Володимир Григорович і ряд інших нагород – зокрема, медалі "Від вдячного афганського народу", "За громадську мужність", "Воїну-інтернаціоналісту" та Грамоту Президії Верховної Ради СРСР. Тож, свій військовий, як тоді казали, інтернаціональний обов'язок в Республіці Афганістан він виконав з честю.

Війна та пережите і побачене на ній не зламали Володимира, хоч дома його теж не обминуло лихо – передчасно помер батько, а потім і мати. Та попри все, афганець знайшов у собі сили жити повноцінним життям. Одружився, створив сім'ю і нині мають з дружиною Надією Василівною трьох вже дорослих дітей: дві доньки та сина. Підростає в їхній родині і маленька внучка Сашка, якій днями виповниться 2 роки. "Вона моя найбільша гордість. – зазначає її 46-річний дідусь. – Тож, не дивлячись на все пережите, рахую себе щасливою людиною".

Кажуть, що час – найкращі ліки. Та пам'ять час від часу вперто повертає воїна-інтернаціоналіста

й сталося. 9 лютого 1985 року Володимира Місюру, разом з іншими молодими солдатами, доправили вертольотом через річку Амудар'ю в афганське місто Пулі-Хумрі, де дислокувався їхній полк.

- Я потрапив у роту матеріального забезпечення, - поринає Володимир у нелегкі для нього спогади. - Був там водієм вантажного "КАМАЗа", а їздити, в основному, довелось трасою Хайротон - Кабул, перевозячи в підрозділи військ продовольство, зброю, медикаменти, військову техніку та інші вантажі. Крім цього мене залучали і до несення караульної служби. В караулі, я й отримав своє перше бойове хрещення. Сталося це 18 березня 1985 року - через півтора місяця після мого прибуття в Афганістан. Тієї ночі я стояв на посту, охороняючи підступи до нашої частини. Раптом чую, хтось наближається зі сторони гір. "Стій! Хто йде?" - як і належало по уставу, зробив попереджувальний вигук. У відповідь з темряви - автоматична черга і водночас мою ліву ногу наче обпалило. Пересилуючи сильний біль, я якось вповз у землянку біля поста і почав відстрілюватися... Не знаю, чи довго б протримався, якби на звуки пострілів вчасно не прибули хлопці з нашої роти і не відбили той душманський нічний напад... Після цього першого свого бою я потрапив до медсанбату. Але, на щастя, поранення було проникаюче - куля прошила лише м'які тканини, тож досить скоро знову став у стрій.

... У жовтні того ж 1985-го Воло-

куди: з одного боку скелі нависають, з іншого - глибока ущелина, - розповідає Володимир про цей випадок. - А тут ще й "духи" луплять згори з гранатометів та кулеметів. Грохит кругом, крики, кров... Від усього цього я розгубився і на якусь мить заляк за кермом. До тьми привів потиличник старшого прапорщика Вовка, який їхав зі мною в кабіні. Удвох з ним ми перетягли хлопців з підбитого бетеера, один з яких був уже мертвий, у свій "Камаз". А прапорщик знову: "Ти чого стоїш?! Давай вперед, бо так нас всіх тут переб'ють!.." Увімкнувши переднього моста і пониженою передачею, мені таки вдалося зіштовхнути підбиту бронемашину в ущелину і дати змогу колоні вийти з "кам'яного мішка". За цей епізод мене представили до нагородження медаллю "За відвагу", котру я отримав, як і другу свою медаль "За бойові заслуги", вже знаходячись вдома. Але той рейс виявився останнім у моїй службі - повертаючись з Хайротона до Пулі-Хумрі, мій автомобіль підірвався на міні. Ця міна, як пізніше говорили, була англійська, з секретом. По ній проїхало більше десятка різної техніки, а рвонула вона саме під мою машину, всередині колони. Від вибуху загинув сержант Саня Кузнецов, який сидів поруч - його посікло осколками, а мені вирвало півстегна... Знову поранення і медсанбати в Пулі-Хумрі та Кундузі. Однак і пораненням довелося ще раз подивитися смерті в очі. Було це під час доставки в Ташкентський госпіталь вертольотом, під за-

вівся ворожий вогонь і дав туди залп із бортових реактивних снарядів - НУРСів. Стрілянина відразу припинилась і далі до Ташкента ми

у його тривожну юність, нагадує отриманими ранами та бойовими нагородами на грудях. 15 лютого, в пам'ятний і близький йому день,

У колі сослуживців. У верхньому ряду зліва В. Місюра

долетіли благополучно...

Потім було майже тримісячне лікування і реабілітація у госпіталі, після яких Володимира Місюру медичні екскулпи визнали "годним к нестроевой" і хотіли знову "бортонуті" назад у Афганістан. Однак, на той час вийшов указ, згідно якого військовослужбовці, котрі пройшли Афганістан і мають вищезазначений вердикт медичної комісії, підлягали комісуванню. Так, прямо з госпіталю Володимир і повернувся додому в кінці грудня 1985-го. Згодом, йому дали 3 групи

Володимир Місюра як завжди вирушить до пам'ятного знаку загиблим воїнам-афганцям в парку смт.Зарічне, де будуть покладені квіти і знову зберуться учасники бойових дій. Бойовим побратимам є про що поговорити, є, що і кого згадати і навіть є про що помовчати. Це зрозуміло і прийнятно тільки їм одним. Нам же, хто тільки чув про афганську війну та інші "гарячі точки" планети, залишається шанувати подвиг їх учасників і не забувати.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ